

18 Οκτωβρίου 2013

Γιαγιάδες Αγράμματες- Ευλογημένες ψυχές.

/ [Γενικά](#)

Φωτό: poorbuthonest.wordpress.com

Ήμουν πολύ τυχερή στην ζωή μου, που γνώρισα τις δυο γιαγιάδες μου, τις μητέρες και των δυο γονιών μου. Μ' αγαπούσαν πολύ και με συμβούλευαν συνέχεια χωρίς να αντιλαμβάνομαι τότε πόσο σοφές ήταν οι κουβέντες τους. Κουβέντες διδάγματα που καθημερινά σχεδόν σκουντουφλάνε στο υποσυνείδητό μου,

προσπαθώντας να κάνουν θόρυβο για να τους δώσω σημασία. Να με ταρακουνήσουν, να με ξυπνήσουν. Να μην ξεχάσω όσα οι «αγράμματες» εκείνες γυναίκες με δίδαξαν. Εκτός από τις συνηθισμένες συμβουλές (που δίνουν όλες οι γιαγιάδες στα εγγόνια τους), με μάθαιναν πρώτα απ' όλα πως να είμαι καλή νοικοκυρά. Πως να ανοίγω φύλλα για πίτα, πως να φτιάχνω ψωμί, να διαλέγω τις φακές κλπ. Με μάθαιναν όμως και πως να αυτοσυντηρούμαι για να μην έχω κανέναν ανάγκη, όπως έκαναν κι εκείνες. Πως, δηλαδή, να καλλιεργώ διάφορα λαχανικά στον κήπο, να αρμέγω την κατσίκα, να περιποιούμαι τις κότες, τα κουνέλια, να πλέκω, πως να στοιβάζω ξύλα στο τζάκι για καλύτερη φωτιά και όλες αυτές τις δουλειές που για εκείνες ήταν δεδομένο ότι έπρεπε κάθε κορίτσι να ξέρη. Απαραιτήτως! Ανάμεσα στ' άλλα έβρισκα επίσης πάρα πολύ ενδιαφέρουσες τις γνώσεις τους για διάφορα θαυματουργά γιατροσόφια, χρησιμοποιώντας υλικά από την φύση, όπως χαμομήλι, σκόρδο, τσουκνίδα, κρεμμύδι, λεμόνι κ.ά., που επιβαλλόταν να τα γνωρίζουν γιατί δεν υπήρχαν στην εποχή τους φαρμακεία. Οι «παλιοί» ήξεραν πάντα τί να πιούν, όταν είχαν πονόλαιμο, πονόκοιλο, τί να βάζουν πάνω σε μια πληγή, αλλά και πως να βγάλουν έναν δύσκολο λεκέ από τα ρούχα χρησιμοποιώντας π.χ. ξύδι ή χυμό ντομάτας, καθώς και πως να φτιάχνουν αλισίβα από στάχτη, το καλύτερο απορρυπαντικό ρούχων. Ότι χρειάζονταν για την διαβίωσή τους το έφτιαχναν μόνες τους. Οι γιαγιάδες μου όμως, δυστυχώς, έφυγαν για την άλλη, την αιώνια ζωή, πριν ακόμα κλείσω τα 18. Πριν καλά καλά εμπεδώσω όσα ήθελαν κατά βάθος να καταλάβω. Η απουσία τους μου ήταν πολύ αισθητή. Ένοιωθα ότι έλειπαν κομμάτια του εαυτού μου, που μόνον εκείνες μπορούσαν να συμπληρώσουν. Αυτές οι απλές αγνές συμβουλές τους με την αυστηρή, αλλά τρυφερή συγχρόνως ματιά, ήταν «τροφή» για μένα, αστείρευτης αγάπης και γνώσης που δεν την βρίσκεις σε κανένα βιβλίο. Από τότε που τις έχασα, όποτε τύχαινε να βρεθώ με ηλικιωμένα άτομα, πάντα τα πλησίαζα με αγάπη και με λαχτάρα προσπαθούσα να αποκομίσω, όσο το δυνατόν περισσότερα, από την ανεξάντλητη πηγή των εμπειριών και αναμνήσεών τους. Έτσι ακριβώς, όπως έκανα με τις γιαγιές μου. Το ίδιο συνεχίζω να κάνω και σήμερα. Προσπαθώ να σκαλίσω και την πιο μικρή κρυφή γωνιά του μυαλού τους, να φέρω στην επιφάνεια διάφορες λεπτομέρειες τής ζωής τους και να διδαχθώ από αυτούς. Συναντώντας σήμερα γιαγιάδες και παππούδες πολλές φορές μας φέρνει η κουβέντα και στο θέμα της οικονομικής κρίσης. Όλοι τους σχεδόν σχολιάζουν με τον ίδιο τρόπο την σημερινή κατάσταση. «Άσε μας εμάς, παιδάκι μου» μου λένε. «Εμείς έχουμε ζήσει και στην Κατοχή. Παλέσαμε με τον κατακτητή, την πείνα και την ψείρα. Έχουμε περάσει πολύ χειρότερα. Ακόμα κι αν μας κόψουν την σύνταξη, εμείς που ζούμε στην επαρχία δεν θα πεινάσουμε ποτέ. Θα πάμε να μαζέψουμε χόρτα να φάμε, θα κόψουμε φρούτα από κανένα δένδρο, θα βγάλουμε λάδι από τις ελιές μας, θα μαζέψουμε ξύλα για να πυρωνόμαστε στο τζάκι. Αλλοίμονο σε εκείνους που ζουν στις πόλεις και δεν έχουν μια στάλα γη για να φυτέψουν. Αλλοίμονο περισσότερο στους νέους που δεν ξέρουν να ξεχωρίσουν ποιά

αγριολάχανα είναι φαγώσιμα για να τα μαζέψουν. Τα νέα παιδιά σκεφτόμαστε και κλαίει η ψυχή μας». Αυτά μου λένε οι σοφοί φίλοι μου και τότε σκέφτομαι: «Αχ, καλές μου γιαγιές... Πόσο δίκιο είχατε, όταν θέλατε να μου μάθετε τόσα απλά, αλλά σημαντικά πραγματάκια. Άλλοτε σάς άκουγα και άλλοτε γέλαγα, νομίζοντας ότι δεν θα χρειαζόταν ποτέ ούτε καν να τα ξαναθυμηθώ. Μακάρι να κατέγραφα σ' ένα χαρτί όσα μου λέγατε. Μακάρι όλοι οι άνθρωποι να θυμόμασταν τις συμβουλές των γιαγιάδων και των παππούδων μας. Τί ωραία και μεγάλη εκδίκηση θα ήταν προς την κάθε κυβέρνηση, αν ξέραμε πώς να αυτοσυντηρούμαστε, χωρίς να χρειάζεται να πάμε στο σούπερ μάρκετ, στον φούρνο, στον γιατρό, στο φαρμακείο, στο συνεργείο, στην πιτσαρία, στο κομμωτήριο, στην τράπεζα, στην εφορία... Να μην είχαμε ανάγκη από αυτοκίνητο, υπολογιστή, πλυντήριο, κινητό τηλέφωνο, πιστωτικές κάρτες... Αν ζούσαν οι γιαγιάδες μας θα τα κατάφερναν. Μάλιστα θα γέλαγαν μαζί μας, αν μας έβλεπαν πόσο εξαρτημένοι είμαστε από άψυχα αντικείμενα. Θα έκλαιγαν όμως βλέποντας πόσο «ξένοι» είμαστε μεταξύ μας. Πόσο μίσος, ζήλεια, αγένεια, φιλαργυρία, ψέμα και υποκρισία κυριαρχεί στην ψυχή μας. Και δεν φτάνει που «εξοντώνουμε» τον πλησίον μας σε κάθε ευκαιρία, κάνουμε και ότι είναι δυνατόν για να καταστρέψουμε και τον πλανήτη μας, εφόσον αυτό μάς επιφέρει κέρδος. Αχ, καλές μου γιαγιάδες, μακάρι να σάς είχα πάλι κοντά μου να με συμβουλευάτε πώς να αντιμετωπίσω τα διάφορα προβλήματα. Αχ, καλές μου γιαγιούλες, τί τυχερές ήσασταν που ζήσατε μια άλλη εποχή... Αναρωτιέμαι... Όλοι αυτοί που μας κυβερνάνε δεν γνώρισαν ποτέ γιαγιά;»

(**Της Ζωής Δενδραμή.** Αναδημοσίευση από «Το Βήμα των Συντακτών»)

Πηγή: leimwnas.blogspot.gr